

Titel: Kapitel IX.

Citation: "Kapitel IX.", i *Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1875*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/text/jura-texts-r01-shoot-chptrd1e24805.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: *Proceskommissionen af 1868. Offentliggjort 1875*

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Kapitel IX.

Om Forkyndelser og andre fra Retten udgående Meddelelser.

Bestemmelserne i dette Kapitel ere i det Væsentlige overensstemmende med de tilsvarende Bestemmelser i Lovudkastet om den borgerlige Retspleje (første Afsnit Kap IX.), kun med de

af Straffesagers Natur flydende Forskelligheder. I denne Henseende mærkes for det Første, at de Forkyndelser, for hvilke særegne Regler ere foreskrevne, forudsættes, ligesom alle andre i Kapitlet omhandlede Meddelelser, at udgå fra Retten*), ikke fra Parterne. Da deres Natur imidlertid ikke forandres (jfr. med § 95 det civile Udkast §§ 123, 205, 231), kan den i Overensstemmelse med den almindelige Forskrift i det civile Udkasts § 122 opstillede Hovedregel i narværende Udkasts § 93 ikke være tilstrækkelig i Straffeprocessen. Om en Afvigelse fra de foreskrevne Regler på Grund af Vedtagelse mellem Parterne (se det civile Udkast § 108) bliver der dernæst ikke Tale. En anden i Forholdets Natur grundet Forskjel er den, at Forkyndelsen vel i de i §§ 95—100 ommeldte Tilfælde kan foregå på den Måde, som foreskrives i det civile Udkast, nemlig ved Stærningsmænd og kun, når disse Intet kunne udrette, ved Politiet, men at Retten også strax må kunne overdrage Politiet Forkyndelsen, Endnu en væsentlig Forskjel er det, at i de Tilfælde, som ere Gjenstand for Reglerne i §§ 95—100, er Forkyndelsen for den Pågjældende personlig opstillet som det, der såvidt mulig skal iværksættes, få at Forkyndelse på Boligen (Opholdsstedet) efter Reglerne i § 98 d. kun bør sinde Sted, når hin ikke kan lykkes. Også dette er i Straffesager en naturlig Regel; flere Love opstille endog med Hensyn til Indkaldelse af den Sigtede, at Anholdelse på Grund af Udeblivelse (se § 169) kun kan finde Sted, når Forkyndelsen er sket til den Pågjældende personlig, se würtb. Lov § 232, en Regel, der dog synes at gå for vidt.

Om Enkelthederne i Kapitlet skal iøvrigt Følgende bemærkes. Under § 93 falde f. Ex. Underretninger til Parterne om Retsmøder, som de ere berettigede til, men ikke Pligtige at

*) Om de fra Statsanttageren eller Politimesteren udgående Indkaldelser, som ommeldes i §§ 147 og 163, ere ingen færegne Regler fundne nødvendige, idet de også for andre Polititøjemed brugelige Indkaldelser forudsættes her at finde Anvendelse; den Adgang til Domstolene, som hjemles ved § 226, indeholder Betyggelse mod utilstrækkelige Indkaldelser. For det i § 136 ommeldte særlige Tilfælde indeholder denne Paragraf det Fornødne.

overvære, se f. Ex. §§ 234, 257, 387. Navnlig mærkes, at alle Meddelelser fra Retten til offentlige Påtalemyndigheder gå ind under Reglen, også de, for hvilke der i tilsvarende Tilfælde er givet særegne Regler, når Meddelelsen sker til den Sigtede eller en privat Anklager; sådanne Meddelelser Bør gå efter almindelige Regler om Meddelelser mellem offentlige Myndigheder. Ved § 94 (civ. Udkast § 121) mærkes blot, at man i Forundersøgelsen ikke egentlig kan tale om en mødepligt for Parterne (undtagen for den Sigtede ved hans Afhørelse), men om en Ret til at møde, hvorfor Redaktionen er lidt forskjellig fra det civile Udkast. Iøvrigt må med denne Paragraf jævnføres § 169, som indeholder en Slags Begrænsning. I § 95 opregnes de Meddelelser og Forkyndelser, der skulle foregå efter de i de følgende Paragrafer forestrevne særlige Regler, under Nr. 1 til den Sigtede, under Nr. 2 til Vidner, Syns- eller Skjønsmænd, under Nr. 3 til private Anklagere. Med disse Bestemmelser jævnføres §§ 167, 168, 252, 262, 305, 360, 364, 382,—§§ 135, 137, 149, (Begæringer om Foretagelse af Syn til Personer, der have en almindelig offentlig Bemyndigelse hertil, gå ikke ind under Reglen i § 95 Nr. 2) 162,—§ 206.

De i §§ 95—100 indeholdte Regler give Bestemmelser for Forkyndelsen, når denne skal ske ved Stærningsmænd eller Politiet. Forudsætningen for at bringe disse Regler til Anvendelse er, at Vedkommende er her i Riget, eller i al Fald har bekjendt Bolig eller midlertidigt Opholdssted i Riget. Er dette ikke Tilfældet, hvad enten dette strax er givet, eller det viser sig ved forgjæves forsøgt Forkyndelse efter Reglerne i §§ 95—100, jfr. den i § 100 3die Stykke ommeldte Påtegning, må andre Forholdsregler anvendes. Der frembyder sig her en naturlig forskjel mellem det Tilfælde, at Vedkommende har bekjendt Bolig eller Opholdssted i Udlandet, og det, at hans Bolig eller Opholdssted ikke kan opspørges. I første Fald er den naturlige og betryggende Fremgangsmåde, at Forkyndelsen sker på den ved Stedets Love hjemlede Måde, se § 101, civ. Udk. § 113, hvorved det i Straffeprocessen er en Selvfølge, at det er Retten, der tilstiller

den pågjældende fremmede Myndighed Begjæringen herom. I sidste Fald må der strides til en egentlig offentlig Forkyndelse, se § 102 1ste Stykke (civ. Udk. § 112). Men den sidstnævnte Forkyndelsesmåde kan

ikke indstrænkes til det Tilfælde alene, at Bolig eller Opholdssted ikke kan opspørges. Den må under visse Omstændigheder kunne sinde Anvendelse, uagtet den Pågjældende har Bolig eller Opholdssted i Udlandet, som kjendes, nemlig når den Pågjældende har unddraget sig forfølgning ved Flugt. Dernæst må også den Eventualitet forudsees, at den pågjældende fremmede Myndighed vægrer sig ved at efterkomme Begjæring om Forkyndelse. I dette Fald bliver da offentlig Forkyndelse den eneste Udvej, dog at dertil i dette Tilfælde naturlig slutter sig Meddelelse ved anbefalet Brev.

Særegne Forkyndelsesmåder, som finde Anvendelse ved de i § 95 ommeldte Meddelelser, ere endvidere de i §§ 103 og 104 ommeldte. Det er naturligt, at Meddelelse til Retsbogen, hvor den kan sinde Anvendelse, altid må være ligeså god som Forkyndelse efter Reglerne i §§ 95—100. Dette vil navnlig finde hyppig Anvendelse ved Sigtede, som ere fængslede, men der kan også ellers blive Tale derom, f. Ex. når en Person, der skulde indkaldes som Vidne, er tilstede, hvor Retten holdes. Med § 104 jævnføres § 134 og Lovudkastet om den borgerlige Retspleje § 124.